Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулінського.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вольнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 75. Середа 3 (15) Цвѣтня 1891. Рôкъ I.

Голосъ Монарха.

Слова Єго Вел. Цѣсаря, выголошенѝ въ суботу вôдъ престола до репрезентантôвъ народôвъ пôдлягаючихъ Єго скиптрови, залунали широко и далеко и выкликали не лишь въ нашôй монархіи, але и въ цѣлôй Европѣ радôсть и новѝ надѣѣ. Ледви що прояснилось було трохи на політичнôмъ овидѣ, якъ вôнъ знову ставъ засувати ся чорными хмарами, зновъ почали пролѣтати блискавки, котрѝ немало затрѣвожили народы Европы, а въ першôмъ рядѣ народы нашои державы, котрѝ може чи не першѝ були бы выставленѝ на ту бурю, якои дехто конче бажає. Ажь ось роздавъ ся голосъ нашого Монарха и знову стало погôднѣйше, знову стало веселѣйше. Є. Вел. Цѣсарь промовивъ важке слово, а слову Єго вѣрити потреба. Є. Вел. Цѣсарь сказавъ: „У всѣхъ державахъ европейскихъ проявляє ся жаданє мирного пожитя сусѣдского и вôдъ всѣхъ правительствъ одержуємо завѣренє, що удержанє мира єсть дѣйстною задачею всѣхъ змагань тыхъ правительствъ. Тѝ взгляды а неменше дружнѝ вôдносины, якѝ насъ сполучають зô всѣми державами, дають Менѣ право высказати надѣю, що рядъ мирныхъ лѣтъ, якихъ зазнавала доси монархія потягне ся дальше...“

Можемо отже нинѣ бути спокойнѝ о нашу найблизшу будучнôсть, можемо разомъ зъ нашимъ Монархомъ мати повну надѣю, що миръ буде и дальше для добра и блага народôвъ удержаный, и можемо приступати зъ новою вôдвагою и силою до трудôвъ около добра нашого народу, краю и державы. А якъ маємо трудити ся, се намъ такожь вказують слова Монарха, котрый сказавъ:... „всѣ суть покликанѝ и пожаданѝ, котрѝ мають то переконанє, що понадъ поодинокими партіями стоять загальнѝ интересы державы и народу и що печаливôсть о тѝ интересы не повинна нѣколи каламутити ся партійными стремленями...“ Дальше высказавъ Монархъ надѣю, що бажаня, якѝ мають поодинокѝ партіи, уступлять зъ першого пляну. Въ сихъ словахъ цѣсарскихъ мѣстить ся ясна цѣль и проґрама нашихъ трудôвъ. Не сѣянє ненависти та вражды племѣннои и національнои, не розбиванє власного народу на партіи себе ненавидячѝ, але тиха и спокôйна праця, маюча на оцѣ добро всего народу, цѣлого краю и державы, згода мѣжь нами самыми, згода и любовь зъ тыми, що спôльно зъ нами жиють и працюють, повинна бути цѣлею нашихъ трудôвъ. Тымъ лишь сповнимо ту надѣю, яку покладає Монархъ въ своихъ народахъ.

Але ще одну и вельми радôстну, спеціяльно для нашого краю, заповѣдь принесла намъ престольна бесѣда. Звѣстно, що вже вôдъ давна стараєсь край о то, щобы львôвскій университетъ, котрый має лишь три выдѣлы, бувъ доповненый четвертымъ выдѣломъ медичнымъ. Є. Вел. Цѣсарь сказавъ: „Такожь постановы що до студій медичныхъ вымагають змѣны. Университетъ львôвскій має бути доповненый введенємъ въ житє факультету медичного. Правительство Моє буде мати собѣ за обовязокъ розпочатѝ пôдъ тымъ взглядомъ переговоры довести якъ найскорше до конця“.

Вѣсть та зрадувала безперечно цѣлый край и цѣлый край принявъ єи зъ глубокою вдячностію. Теперь можемо мати певну надѣю, що бажаня краю сповнять ся вже въ недалекôмъ часѣ. Въ нашôмъ краю, де вôдносины санітарнѝ суть такъ дуже сумнѝ, станесь заведенє медичного факультету при львôвскôмъ университетѣ, особливо же въ пору, коли стане обовязувати законъ санітарный, дѣйстнымъ добродѣйствомъ, котре бодай поволи буде усувати то лихо, яке такъ глубоко у насъ закорѣнило ся. Спеціяльно же Русины можуть радувати ся сею вѣстію. Руска молодѣжь, котра при своихъ скупыхъ средствахъ въ переважнôй части не була въ силѣ вôддаватись сему званю або лишь зъ великимъ трудомъ могла посвячати ся студіямъ медичнымъ въ Краковѣ и Вѣдни, буде могла теперь лекше и скорше въ новôмъ выдѣлѣ набирати знаня для своихъ будучихъ трудôвъ для краю и знайде скорше нове поле для свого быту.

4

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера.)

(Дальше).

II.

Рано пôдходило сонце въ гору, припѣкаючи горячими лучами землю. Заскрипѣли дверѣ на замкахъ въ стодолѣ, увôйшовъ вôйтъ, поглянувъ зъ лагôднымъ осмѣхомъ на вытягненого въ соломѣ сына, вхопивъ за ногу и потягнувъ. Хлопець отворивъ очи.

— Но, Грицьку, вже доста того, вставай!

Вôдвернувъ ся троха на бôкъ, мовь бы встыдавъ ся одинака, або хотѣвъ укрыти зворушенє и говоривъ дальше, силуючись на повагу:

— Дурѣли-сте вчера цѣлу нôчь, мати тебе-дѣ при людяхъ трѣснула въ лице. Матери вôльно, хочь непотрѣбно, бо ты ченже та не такій дурникъ, абы брати скалозуба пôдъ вôтцѣвску стрѣху, длятого, що має гладку пику.... Ты не дурень, та й знаєшь, що я бы тебе якъ пса выгнавъ зъ дому. На матѣръ не бокуй, вставай, ходи ѣсти; а якъ увлѣзешь до хаты, поцѣлуй стару въ руку.... чуєшь?

Вôдвернувъ ся и выйшовъ.

Хлопець чувъ, та онесмѣленый присутностю батька, унятый єго добротою и розумомъ, не вôдзывавъ ся.

— Я не такій дурникъ.... а сли бы я одурѣвъ, та привѣвъ дѣвчину пôдъ батькôвску стрѣху, выжене мене якъ пса....

Послѣдна увага трафила єму до пересвѣдченя. Вôнъ чувъ, що батько додержить слова.

— И де подѣєшь ся тодѣ? — запытавъ самъ себе.

Зсунувъ ся зъ сѣна на тôкъ, обтягнувъ камізельку, пригладивъ пальцями збентежене волосє, протягнувъ ся и, настроивши поважну міну, пôдôйшовъ несмѣло 'дъ хатѣ.

— Грицьку, а ходижь борше, бо тѣсто выстигне, — закликала мати, выхиляючись крôзь вôкно.

Першѝ леды пирсли. Хлопцеви засвѣтились очи, увôйшовъ до хаты свобôдно и смѣло. Батько глянувъ на него спокôйно, але такъ рѣшучо, що нѣкуды було опиратись. Приступивъ до матери и поцѣлувавъ въ руку. Вôйтиха отворила губы, хотѣла промовити, та остережена позоромъ мужа, не рекла нѣ слова.

Хлопець сѣвъ мовчки до миски и почавъ поволи выловлювати тѣсто зъ молока, роздумуючи надъ учорашньою гулятикою, о Ганусцѣ, о поличнику вôдъ матери и добротѣ батька, котрый бы таки дѣвчину, и єго зъ нею, выгнавъ якъ пса.

Поглянувъ на вôйта.

Старый чекавъ на сына, направляючи бичивно, та обвиваючи єго въ серединѣ разъ-по-разъ тонкимъ шнуркомъ. На єго лици малювавъ ся спокôй и добрячôсть, але вузкѝ, затисненѝ уста говорили, що що разъ приречуть, те и додержать.

Хлопець вôдчувавъ тоту силу волѣ, батькôвъ спокôй давивъ єго и онесмѣлювавъ. Выпивъ молоко зъ миски, поломживъ лижку и вставъ.

— Ѣдьмо! — сказавъ батько. — Ты спавъ, а старый на зоряхъ мусѣвъ встати, напасти конѣ, зладити вôзъ, запрягчи. Ѣдьмо.

Засунувъ шапку на чоло, взявъ батôгъ и выйшовъ. Парубокъ за нимъ.

Мати дивилась крôзь вôкно. Бачила, якъ парень взявъ батôгъ вôдъ батька, важки въ руки, скочивъ на вôзъ. Старый всунувъ ся мѣжь полудрабки; конѣ жваво рушили зъ мѣсця, минули ворота. а сынъ, батько и вôзъ, посередъ пôднятои курявы, щезли за зелеными вѣтками вербъ, котрыхъ темнѝ. великѝ головы вырынали зъ помѣжь осѣдаючого пороху.

Вôйтиха глядѣла на дорогу, надслухуючи за туркотомъ вôдалкуючого ся воза.

— Хватскій парень — промовила зъ тиха, — тихій, покôрный....

Зверну̇ла ся до печи и стала нетерпеливо мѣшати ячмѣнну кашу, що варилась въ горшку.

— Маркотно ми троха. що я єго вчера *тарахнула* въ лици при людяхъ Але най менѣ той скалозубъ не влазить въ дорогу! — крикнула, замахуючи варѣхою.

Конець спору розводового короля Милана.

На последнôмъ заседаню сербскои скупштины зроблено разъ конець тымъ непокоямъ, що маючи свое жерело въ роздорѣ супружескôмъ кор. Милана, томили цѣлый край, здержували его правильный розвôй, пôдкопували повагу и значѣне династіи, та непокоили заразомъ и цѣлу Европу. Не було иншого выходу, якъ лишь той, якій ажь теперь — шкода що не скорше — знайшовъ кор. Миланъ, а сумнѣватись можна, чи знайшовъ его зъ власнои охоты.

Кор. Миланъ выславъ до реґентіи письмо, въ котрôмъ заявляе, що, абы зробити разъ конець непорозумѣнямъ, постановивъ покинути Сербію и ажь до часу повнолѣтности молодого короля Александра жити за границею. Реґентія предложила то письмо правительству, а се предложило его въ суботу скупштинѣ, котра того дня надъ нимъ радила. Трудно було, щобы така справа обôйшлась була въ скупштинѣ безъ бурливыхъ сценъ, тымъ больше, що кор. Миланъ мусѣвъ певно поставити за условіе свого уступленя, щобы такъ само и королева Наталія вынесла ся зъ Сербіи. Тому то радикальный посолъ Радовановичь поставивъ внесене, щобы заразомъ рѣшити и справу королевои Наталіи та зажадавъ, щобы президентъ скупштины поставивъ въ еи имени дотичну резолюцію.

Тому спротививъ ся насамперѣдъ Ґарашанинъ и вôдтакъ декотрѣ радикалы и тѣ послы, що вôдъ радикалôвъ вôдлучили ся. Мимо того внесене Радовановича удержалось малою большостію, а президентъ скупштины поставивъ таку резолюцію:

„Скупштина одушевлена вѣрностію и чувствомъ преданности для Є. Вел. кор. Милана, хотячи заразомъ забезпечити правильный, конституційный розвôй сербскои державы, приймае постановлене короля Милана зъ вдячностію до вѣдомости, яко вповнѣ згôдне зъ волею репрезентаціи народу. Рôвночасно зобовязуе ся скупштина и уповажнюе правительство, щобы наклонило Єи Вел. королеву Наталію до перебуваня ажь до часу повнолѣтности кор. Александра поза границями Сербіи, задля усуненя всего, що интересамъ краю и престола моглобы шкодити. Однакожъ на случай недуги короля Александра можутъ королевскѣ родичѣ, на запрошене реґентіи, приѣхати до сына и черезъ цѣлый часъ недуги перебувати у него."

Тôй резолюціи спротививъ ся першій Ґарашанинъ а за нимъ пôйшла и вся опозиція. Бесѣдники зъ опозиціи доказували, що та резолюція есть противна конституціи, що она есть просто дѣломъ насильства. Коли вôдтакъ опозиція зажадала поименного голосованя, то въ скупштинѣ настали страшно бурливѣ сцены, котрѣ не втихали черезъ пôвъ години. Посламъ помагала и ґалерія, котра за кождый разъ, коли промавлявъ Ґарашанинъ, давала ему грôмкѣ оплески. Наконецъ ухвалено резолюцію, а правительство поставило вôдтакъ внесене, щобы кор. Миланови дати напередъ на рахунокъ его лісты цивільнои оденъ міліонъ на три роки. По семъ внесеню повторились знову бурливѣ сцены, але скупштина все таки ухвалила его хочь малою большостію.

Такъ закôнчивъ ся одинокій въ исторіи примѣръ супружеского роздору въ королевскôй родинѣ. Ще лишь вôдограесь последна сцена последного акту — выдалене зъ Сербіи королевои Наталіи а здаесь, що и та сцена буде ажь до самого еи кôнця держати зрѣтелѣвъ въ такôмъ самôмъ напруженю, якъ цѣлый драматъ въ королевскôй родинѣ.

Рада деравжна.

На вчерашнѣ засѣдане палаты послôвъ наспѣла петиція зъ пôвнôчныхъ Чехъ, котра домагае ся управильненя вôдносинъ робôтничихъ и точного выконуваня въ виду анархістичныхъ стремлень закона прасового та закона о товариствахъ, а вôдтакъ строгого поступованя супротивъ тыхъ, що тероризують робôтникôвъ. Петиція домагае ся дальше заведеня палатъ торговельныхъ и наконець, щобы загальне право выборче зробити зависимымъ вôдъ степеня образованя робôтникôвъ.

Вôдтакъ вôдчитано правно-державне застережене ческихъ послôвъ, котре они вручили президентови палаты ще на першôмъ засѣданю. Въ заявленю тôмъ сказано, що послы ческѣ уважають своимъ обовязкомъ высказати непохитне переконане правне, и заявити, що на вступѣ до Рады державнои, зовсѣмъ не вôдступають вôдъ неразъ признаного права державного королества и короны ческои, и що всѣми силами будуть обставати при тôмъ, щобы право то прийшло до дѣйстного значѣня и выконуваня. Пôдъ тымъ правнымъ застереженемъ готовѣ Чехи спôльно зъ цѣлою енерґіею працювати въ Радѣ державнôй около добра цѣлои Монархіи и всѣхъ еи народôвъ и краѣвъ. Застережене то пôдписало 31 послôвъ и его подано президентови палаты въ ческôмъ ориґиналѣ и нѣмецкôмъ перекладѣ.

Вôдношене поодинокихъ ґрупъ въ палатѣ послôвъ до комисій, унормовано въ той способъ, що до комисій зъ 36 членôвъ будуть выбирати: лѣвиця 12, консервативы 10, Поляки 8, Молодо-Чехи 2, нѣмецкѣ народовцѣ 2 кандидатовъ, клюбъ Корониніого и дикѣ по одному кандидатови. Сорозмѣрно до того складу буде и вôдношене въ комисіяхъ, котрѣ будуть складати ся зъ больше або менше якъ 36 членôвъ.

На початку засѣданя вчерашнего предложивъ міністеръ краевои обороны новелю до закона о заосмотреню вдôвъ и сиротъ по войсковыхъ. Внесено протесты противъ выборôвъ межь иншими зъ Залѣщикъ, Коломыи, Золочева и Черновець. Пôдъ конець засѣданя предложивъ мін. Шенборнъ проектъ закона въ справѣ обмеженя продажи на раты и въ справѣ окремого вписуваня въ книги ґрунтовѣ земле, служачои пôдъ дороги публичнѣ. Слѣдуюче засѣдане вôдбудесь въ четверъ. На семъ засѣданю буде выбрана комисія адресова.

Montagsrevue довѣдуесь, що Рада державна буде найпôзнѣйше 15 червня ажь до осени вôдрочена. Крôмъ буджету будуть ще на сѣй сесіи предложенѣ: законъ о судахъ мировыхъ, законъ противъ фальшованя артикулôвъ поживы, угода зъ Льойдомъ, кôлька предложень въ справѣ зелѣзниць льокальныхъ, берненька угода що до транспорту товарôвъ на зелѣзницяхъ, законъ о студіяхъ правничихъ, законъ карный и кôлька предложень вôдносячихъ ся до Вѣдня. На осѣннôй сессіи будуть предложенѣ: реформа податкôвъ безпосередныхъ, вѣденска зелѣзниця мѣска, реформа студій медичныхъ, законъ о удержавненю зелѣзниць (може и зелѣзницѣ Кароля Людвика) и законъ о розширеню убезпеченя на случай нещасливыхъ пригодъ на предприемства рôльничѣ.

Правиця палаты панôвъ поручила своему екзекутивному комітетови станути въ близшѣ зносины зъ проводирами консервативнои ґрупы палаты послôвъ и брати участь въ спôльныхъ нарадахъ, коли того та ґрупа зажадае. На дуже важнѣ случаѣ вызначено до того зъ екзекутивного комітету ґр. Фалькенгайна, кн. Чарторыйского и кн. Ліхтенштайна.

Складъ екзекутивного комітету правицѣ палаты панôвъ, есть такій: ґр. Фр. Фалькенгаймъ (предсѣдатель), кн. Конст. Чарторыйскій (заступникъ), ґр. Кар. Хорінскій, д-ръ Кар. Габіетінекъ, бар. Іос. Гельфертъ, кн. Альф. Ліхтенштайнъ, кн. А. Сапѣга, кн. Кар. Шварценберґъ и кн. Альф. Віндішґрецъ.

Сонце свѣтило нѣбы зъ поза мраки, у воздусѣ було такъ душно, що люде ледво вôдыхали. Вôдъ полудня и заходу надтягали бѣлѣ, густѣ, посрѣбленѣ лучами сонця хмары, зливались, сунули идъ пôвночи, темнѣли, здувались и росли. Завывъ вѣтеръ, зъ одалѣкъ загорохкотѣвъ глухій гомôнъ грому, мовь бы хто камѣнемъ сыпавъ зъ неба на землю. Здавалось, що земля дрожить. Пташня замовкла, ховаючись въ галузю деревъ, худоба утѣкала зъ поля, попутанѣ парами конѣ скакали рôвно и гладко, куры тиснули ся до хатъ. Надходяча буря перенимала страхомъ сотворѣня, наповняла людей неспокоемъ и тугою за сонцемъ. Хмары темнѣли, росли и чорнѣли. Вѣтеръ змагавъ ся и гнавъ ихъ на пôвнôчь. Блискавка кривулями перетяла небо, а рôвночасно проразливый, перерваный лоскôтъ потрясъ землею. Недалеко ударивъ перунъ, а уливный дощь, рясный и горячій, пустивъ ся грубыми каплями, якъ зъ решета.

Застрашена вôйтиха перехрестила ся, заперла вôкно, сѣла на лавѣ и почала тихо жалити ся нерѣдъ Богомъ на завзяту долю, що выгнала зъ хаты чоловѣка и сына.

* * *

Хмары рѣднѣли, розплывались и никли; дощь наставъ, сонце заблисло, вода стѣкала потоками, заливаючи широкѣ шляхъ та стежки. Пара пôднималась въ гору, а сонце хапало еи въ мигъ ока и выпивало.

На передѣ ишла Гануся, перемочена до последнои нитки. Рантухова сорочка прилипала до еи бѣлого, принадного повнотою тѣла. Она вôддала мотыку кумци, а сама, пôдобравши спôдничку до колѣнъ, брила черезъ воду, внурюючи бѣлѣ, делікатнѣ пôжки въ калужѣ. За нею ишли вдоволенѣ товаришки. Дощь перервавъ у поли роботу на весь день, та ще имъ справивъ тôлько утѣхи. Идучи, смѣяли ся и жартували зъ парубкôвъ, що повзуванѣ въ чоботы, обходили здалека калужѣ, скакали по ровахъ, грязнучи въ болотѣ. Хлопцѣ мстили ся на дѣвчатахъ, за насмѣшки кидаючи оперѣдъ нихъ въ калужѣ камѣня, та обрыскуючи ихъ водою. Зъ того повставъ галасъ, повенъ погрозъ та смѣхôвъ. Гануська йшла попереду, якъ принцизна. Єи тѣло вôдбивало вôдъ каламутнои воды и зеленыхъ травъ бѣлиною синявого мармора. Рожеву спôдничку пôдносила щоразъ выше, придержуючи зальотно фавды.

— *Гунцвотъ, гунцвотъ,* дѣвчина! — шептала собѣ кумця, идучи за нею. — Шкода, що не ма теперь вôйтового сына. Очи бы свои забувъ, зъ ôшумомъ здурѣвъ бы.

Та правда, що не було вôйтового сына, але бувъ Антошко. Бѣлу свитку закинувъ на плечѣ, капелюхъ перебакиривъ на лѣве ухо, и зъ мотыкою въ рукахъ, ишовъ стежками позадъ другихъ. Бѣле тѣло Ганусѣ, еи делікатнѣ, малѣ нôжки топили го въ собѣ. Идучи, дививъ ся, що ажь задививъ ся въ дѣвчину. Пошпотавъ ся разъ, пошпотавъ ся другій, а очей не мôгъ вôдôрвати.

— Гунцвотъ, гунцвотъ, не дѣвчина! — шептала кумця. — Ставляе ногами, *гей* принцизна, а очима стриже, якъ тобѣ воду ногами сѣче, а ноги товстенькѣ, бѣленькѣ, якъ бы зъ воску выллявъ!

Гануська стала, обернулась, побачила задивленого на неи Антошка и, пôдкинувши зручно ногу, брызнула на него водою.

— Маешь, не выпулюй очей, якъ нема чого!

Краплѣ воды хляпнули ему на лице и на сорочку. Дѣвчата въ реготъ. Антошко, прихопленый зневѣсти, обтиравъ рукавомъ лице, приготовлюючи ся на вôдповѣдь, а тымчасомъ Ясько вхопивъ кусень цеглы и кинувъ дѣвчинѣ пôдъ ноги. Хлюснула вода, але Гануська вôдскочила борзо, захопивши въ руку грудку розмоклои глины.

Дѣвчата пôйшли и собѣ за еи прикладомъ, грудки посыпались градомъ. Хлопцѣ зразу вôдбѣгли, але по хвили, збившись въ купку, почали вôдбиватись. Удары летѣли густо и цѣльно.

— Утѣкайте! — закомандовала Гануська.

Дѣвки зъ крикомъ и смѣхомъ метнулись та вноги.... Земля дуднѣла, вода розскакувалась зъ калужь, а бѣлѣ ноги, озолоченѣ лучами сонця, вôдбивали вôдъ бурого пôдбою землѣ, каламутнои воды и зеленыхъ травъ. Допавши села, розбѣглись по хатахъ, якъ сполошенѣ куропатвы.

(Дальше буде.)

Переглядъ политичный.

Вся праса австрійска обговорює теперь майже выключно лишь престольну бесѣду и пôдносить зъ найбôльшою вагою тй слова єи, що вôдносять ся до можливости удержаня мира. Не менше также звертають увагу и на той уступъ бееѣды, въ котрôмъ говорить ся о полѣпшеню вôдносинъ соціяльныхъ. *Budap. Tagblatt* каже, що той уступъ має такожь значѣнє и для Угорщины, хочь тамъ квестіи соціяльнои властиво нема. Всежъ таки коли вôдносины соціяльнй и економічнй въ Австріи поправлять ся, то буде лѣпше и для Угорщины.

Journ des Debats пôдносить уступъ бесѣды о надѣи удержаня мира, котрый єсть тымъ бôльше радôстный, що въ послѣднихъ часахъ розôйшлись були дуже непокоячй вѣсти.

О престольнôй бесѣдѣ пише лондонській *Standard*. „Австрійска бесѣда престольна не полишає найменшого сумнѣву, що на дворахъ вѣденьскôмъ и берлиньскôмъ, єсть поважне баканє, щобы спинити непріязнй проявы, або ихъ вôдложити. Звѣстна єсть такожь миролюбивôсть царя. Всежъ таки годѣ забути, що Россія дала знакъ до новыхъ непокоѣвъ на Балканѣ, и що зловѣщимъ способомъ концентрує свои войска на границѣ австрійской. Маневрамъ тымъ не треба приписувати надто великого значѣня, но такожь не можна ихъ легковажити.“

Въ ночи зъ дня 9 на 10 с. м. зроблено въ Москвѣ, якъ доносить звôдтамъ урядова ґазета — загальну ревізію домôвъ въ части переважно жидами замешкалôй, и увязнено около 150 жидôвъ, не маючихъ права переживати въ Москвѣ.

Вѣсть о высланю ноты болгарскимъ правительствомъ до правительства россійского не єсть зовсѣмъ точна. Правительство болгарске не могло офіціяльно высылати нѣякои ноты, бо Россія єго не признає и ноты бы не приняла. Правительство выготовило лишь обширный меморіялъ о убійствѣ Белчева, долучило до него всѣ потрѣбнй доказы и вручило єго всѣмъ репрезентантамъ державъ заграничныхъ, а також и конзулеви нѣмецкому, котрый заступає Россію. Правительство россійске може теперь зробити, що хоче; оно може приняти сей меморіялъ до вѣдомости и выдати убійниковъ Белчева або и нѣ.

Новинки.

— **Именованя** Є Ексц. п. Намѣстникъ именувавъ вахмайстра вôддѣлу сторожи поліційнои у Львовѣ, Григорія Данчевского. канцелістомъ ц. к. Дирекціи поліціи у Львовѣ — Ц. к. Рада шкôльна краєва именувала дотеперѣшного учителя молодшого, Осипа Кравза, въ Оттенгаввенъ сталымъ учителемъ тамже.

— **Перенесеня** П. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ призначивъ новоименованыхъ старостôвъ: Августа Шуровского для Пôдгаєць, Ивана Адама Чежовского для Ґорлиць а секретаря Намѣстництва д-ра Честава Невядомского на управителя ц. к Староства въ Яворовѣ. — П. Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. инжиніра Льва Кробицкого, въ Коломыи до Золочева — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла асистентôвъ почтовыхъ: Ивана Яновича въ Коломыи и Іосифа В[illegible] зъ Ярослава до Львова.

— **Письменни испыты** зрѣлости розпôчнуть ся въ сѣмъ роцѣ шкôльнôмъ въ тыхъ ґімназіяхъ и школахъ реальныхъ, въ котрыхъ рôкъ шкôльный кôнчить ся дня 30 червня, а також въ ц к ґімназіи академічнôй у Львовѣ дня 11 мая; въ иншихъ же ґімназіяхъ и школахъ реальныхъ дня 25 мая.

— **Въ справѣ будовы льокальнои зелѣзницѣ,** котра має получити зелѣзницю львôвско черновецку черезъ Бережаны зъ зелѣзницею Кароля Людвика, мало— якъ довѣдуєсь *N. Fr. Presse* — заявити міністерство торговлѣ краєвому Выдѣлови, що охотно згодить ся на той проєктъ, скоро лишь краєвый фондъ галицкій, повѣты и въ загалѣ интересованй стороны дадуть якусь сталу субвенцію на тую цѣль. Та сама ґазета додає вôдъ себе, що ґенеральна инспекція зелѣзниць одержала вже порученє взяти ся за вытыченє дороги и обчисленє єи рентовности.

— **Руско народный театръ.** Въ четверъ 16 н. ст. цвѣтня выставить дирекція нашого театру въ Тернополи комічну оперу Плянкета въ 4 актахъ „Дзвоны корневільскй“, на дохôдъ П. Попелевои. П-ѣ Попелева выступить въ роли Дѣванны.

— **Въ Городку** коло Львова бувъ оногды въ ночи — якъ мы то вже доносили — огонь. Погорѣло 25 господарѣвъ на львôвскôмъ передмѣстю а огонь знищивъ около 60 будынкôвъ господарскихъ, всѣ запасы и худобу. Задля сильного вѣтру можна було огонь лишь съ великимъ трудомъ пригасити. Причиною огню була, здаєсь неосторожнôсть. Шкоду обчисляють на 25.000 зр.

— **Въ дорозѣ до Америки** придержано 8 селянъ зъ захôднои Галичины, бо показалось, що они були ще обовязанй служити у войску.

— **Самоубійство.** *Gazeta Przemyska* подає въ Добромильского таку вѣсть: Дня 3 с. м. застрѣлила ся зъ револьверу панна Ґ. Б., ґувернантка, проживаюча въ домѣ п. Корвина въ Юречковой. Нещасна була донькою адъюнкта судового зъ Куликова а прибула до Юречковои за ґувернантку 27 марта. До послѣднои хвилѣ не заявляла нѣ найменшого намѣру до самоубійства, выконуючи свои обовязки. Дня 3 цвѣтня вставши вôдъ фортепяну, побѣгла до комнаты п. Корвина и зняла револьверъ зô стѣны, а поспытана, на що ѣй того, вôдповѣла, що потребує єго сынъ. Занепокоєный п. К. пôйшовъ за нею, а побачивши, що панна Б. замкнула ся въ своѣй комнатѣ, зажадавъ отворити дверѣ. Колижь сего зазывъ не услухала, прикликавъ п. К. сына и службу, щобы выважити дверѣ. Въ тôй хвили роздавъ ся выстрѣлъ, а по выважению дверей, найдено нещасну на земли, ще трохи дыхаючу. Самоубійниця застрѣлила ся лежачо. Причины самоубійства не знають доси.

— **Въ Немировѣ** померъ дня 8 с. м. кс. Михаилъ Домбросъ, лат. парохъ въ 39 роцѣ житя, а около 10-ôмъ священства. Покôйникъ походивъ зъ хлѣборобнои мазурскои родины, и бувъ чоловѣкомъ загально любленымъ. Покôйникъ кажуть, ставъ ся жертвою незнаня чи недбалости тыхъ, у котрыхъ въ першихъ початкахъ своєи недуги шукавъ помочи. Вôнъ дôставъ запаленє желяза привушного, зъ чого той желязъ ставъ ропити ся и ропа дôстала ся вôдтакъ до желязъ пôдвилочныхъ а опôсля до шиѣ и крови. Коли станъ недуги вже бувъ значно погоршивъ ся, послано по лѣкаря до Равы, але хтось постаравъ ся о то, що жѣнка, несуча листъ до того лѣкаря зъ завôзванємъ, не доручила єго єму. Тогды послано по лѣкаря полкового до Грушова, 9 кільометрôвъ вôдъ Немирова. Той приѣхавъ, завôзвавъ д-ра Дадлеца зъ Равы и оба выпустили ропу недужому, але вже не було ратунку, бо ропа заразила була и кровъ и покôйникъ мусѣвъ умирати.

Пригода на зелѣзници. Въ ночи зъ пятницѣ на суботу, коли поѣздъ тягаровый, ѣдучій изъ Станіславова до Черновець прибувъ на стацію Лужаны, спостережено, що нема при нѣмъ кондуктора Фердинанда Шнайдера, котрый въ часѣ подорожи сидѣвъ на гамôвници. Заразъ зачали за нимъ слѣдити на цѣлôмъ шляху, и межи Неполоковцями а Лужанами найдено єго неживого. Здаєсь, що вôнъ пôдчасъ ѣзды упавъ зъ гамôвницѣ, и забивъ ся на мѣсци.

— **Зъ судовои салѣ.** Львôвскій трибуналъ судьѣвъ присяжныхъ засудивъ въ суботу на три роки Катерину Король за то, що пôдступомъ увела чужу дитину, у представляла єѣ за свого сына, о котрого убійство була посуджена Слѣдство не выкрыло доси, що стало ся зъ єи сыномъ, а она сама не хоче правды зôзнати. Прокураторія державна обжалує єи мабуть о друге злочиньство, а то, о убійство власнои дитины.

Всячина.

— **Що може скупôсть?** Въ Ліль (у Франціи) померла сими днями якась панѣ Перно въ 78 роцѣ житя, що була колись шматяркою, и лишила по собѣ 265.000 франкôвъ майна. Вôдъ непамятныхъ лѣтъ, складала она всѣ грошѣ, якй заробила, а выдавала заледви кôлька франкôвъ мѣсячно на свое удержанє. Якъ она жила, досыть сказати, що майже нѣчого не ѣла, а що ѣла, то за дармо. Що рана выходила она на стаціи зелѣзниць або тамъ, де приставали пароходнй кораблѣ и тутъ збирала до мѣшка дрôбнй куснѣ вугля, що ыставало ѣй до приладженя юшки, котру варила зъ зôбраныхъ по смѣтникахъ и каналахъ вôдпадкôвъ. Тамтого року выдала всего 26 франкôвъ, и не могла нажалуватись, що выдатки єи збôльшили ся о 2 франки, и що не знає, коли ихъ вôдôбє. Передъ двома роками померъ сынъ єи, ремѣсникъ, котрого она нѣколи не спомогла, и котрый нѣякимъ способомъ не мôгъ єѣ наклонити до змѣны житя. Въ помешканю помершои найдено крôмъ грошей, цѣлый архівъ шматъ и лахôвъ, старанно уложеныхъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

Львôвъ: пшениця 8·50 до 9·—, жито 6·— до 6·70; ячмѣнь 6·— до 6.75; овесъ 6·— до 7·—; рѣпакъ 11·50 до 12·—; горохъ 6·20 до 9·75; выка —.— до —.—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·—; бѣла —.— до —.— зр. шведска —.— до —.—; Хмѣль —.— до —.— зр. за 50 кільо мѣсце Львôвъ. Оковита готова за 10.000 літрôвъ —.— до —.— мѣсце Львôвъ.

Послѣдни вѣсти.

Въ Нѣмеччинѣ все ще веде ся спôръ а то, яка єсть ситуація политична. Однй ґазеты доказують, що грôзна, другй, що мирна, а иншй кажуть, що нѣ сяка, нѣ така, але все таки дає богато до думаня. Все, кажуть, зависить вôдъ того, що зробить Россія. Успособленє Россіи характеризує бісмарковскій органъ *Hamburger Nachrichten*, котрый такъ каже: Россія анѣ не гадає теперь о вôйнѣ европейскôй. Єсть она незрôвнана въ штуцѣ выжиданя, и ѣй завдячує она въ новѣйшихъ часахъ дуже значне поводженє. Тажь и теперь буде она ждати, доки Болгарія не впаде ѣй сама въ руки, мовь доспѣлый овочь.

На вчерашнôмъ засѣданю палаты панôвъ выбрано на внесенє кард. Шенборна комісію адресову зъ 21 членôвъ. До тои комісіи вôйшли мѣжь иншими кн. Чарторыйскій ґр. Водзицкій и Сохоръ. Предсѣдателемъ комісіи выбрано кард. Шенборна.

Пос. Лінбахеръ не приступивъ до клюбу Гогенварта а хоче утворити окремый клюбъ аґрарный и въ тôй цѣли запросивъ веѣхъ пословъ безъ рôзницѣ партій до участи.

Пишуть зъ Софіи: Арештовано проводира болгарскихъ вороховниковъ Македоньского; пôдчасъ ревізіи у него найдено кôлька сотнарôвъ, дінаміту. Ходить чутка, що арештовано такожь Якобзона.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень 14 цвѣтня. Выборы до рады громадскои мѣста Вѣдня зъ першого круга выборчого (найбôльше оподаткованй) дали 44 ліберальôвъ и 1 антисеміта. Мѣжь выбраными єсть и дотеперѣшный бурмістръ Пріксъ. Рада громадска числить отже до теперь 96 ліберальôвъ и 41 антисемітôвъ, а ще має вôдбути ся оденъ тѣснѣйшій выбôръ.

Монахôвъ, 14 цвѣтня. Є. Вел. Цѣсарь австрійскій попращавшись зъ кн. Леопольдомъ и архикн. Ґізелею, та зъ австрійскимъ посольствомъ, выѣхавъ вчера вечеромъ домôвъ.

Петербургъ, 14 цвѣтня. Княг. Ольґа Феодоровна, жена вел. кн. Михаила Николаєвича, мати вел. кн. Михаила Михайловича, котрый недавно тому противъ волѣ царя оженивъ ся зъ донькою князя Насавского, померла.

Лондонъ, 14 цвѣтня. *Times* одержала зъ Ранґунъ вѣсть, що тѣло убитого Маніпурами Квінтона, порубано въ очахъ реґента на куснѣ и кинено псамъ. Такъ само зроблено и зъ тѣлами другихъ офіцирôвъ.

Одвѣчательный редакторъ Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрŷ частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроти кровы, недокревности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и фильтрованый. До набитя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

COGNAC

курацiйный

правдивый французскій

первоярдной фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылае за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,

Львôвъ, ул. Валова 14.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц,

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякŷ ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}\%$ листы гипотечнŷ.
5% листы гипотечнŷ преміованŷ.
5% листы гипотечнŷ безъ преміи.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краевого.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропинацiйну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{10}\%$ пожичку пропинацiйну угорску.

4% угорскŷ Облигаціи индемнизацiйнŷ,

котрŷ то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякŷ **выльосованŷ, а вже платнŷ мѣстцевŷ** паперѣ цѣннŷ, якъ також **купоны за готовку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевŷ,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрŷ самъ поносить.

Нова, занимаюча и весела

для старыхъ и молодыхъ есть моя, по разъ першій выставлена забавка пôдъ назвою:

Борба

ДВОХЪ НАЙСИЛЬНѢЙШИХЪ МУЖѢВЪ

въ свѣтѣ,

(въ зменшеню)

Двохъ силачôвъ, зъ папѣрянои масы и найлѣпше въ паперѣ вытисненыхъ, боре ся зъ собою такъ удатно, що годѣ о веселѣйшôмъ развеселеню и погадати. Ся забавка легка и тревала, котру и найменьша дитина може безъ поученя пустити въ движене — зôстала всюда радо принята и на выставахъ медалями нагороджена.

Спродажь: Кракôвска улиця ч. 22.

Цѣна за пару: 60, 80, 90 кр., лѣпшŷ зъ папѣрянои масы 1 зр., найлѣпшŷ въ папѣру вытисненŷ 1 40 и 1 50, бôльшŷ 2 зр.

Высылка за присланемъ почтовыхъ марокъ.

А. РІССМАНЪ.

Торговля товарôвъ желѣзныхъ

ЯКОВА САХСЕНГАВЗА

у Львовѣ ул. Кракôвска ч. 19

поручае:

Всякŷ предметы желѣзнŷ, а именно:

Всякŷ предметы кухоннŷ, господарскŷ, знаряды домовŷ, вагы и т. др.

Все въ найлѣпшôмъ родѣ и по цѣнахъ найнизшихъ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручае выпробованŷ и за скуточнŷ узнанŷ

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитŷ въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, також въ початкахъ хоробы радикально убиваючŷ бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевихъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляе менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякŷ, хотьбы застарѣлŷ зъ давныхъ лѣтъ ревматизми.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Веч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшŷ слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнŷ терпѣня, якŷ выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгŷ лѣта треваючŷ болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятŷ, по натертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи ôдгомономъ най будуть тŷ слова моеи подяки.

Кракôвъ, 16 лютого 1891.

Антоній Гордыньскій.

Щоденна експедиція на провинцію за побраньемъ почтовымъ.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

!! Даромъ !!

и оплачено высылаю мôй цѣнникъ **Суконъ** мужескихъ въ поученьемъ якъ мае ся самому собѣ брати мѣру — **сукно** власного выробу. Взоры и моднŷ картоны. Наймоднѣйше, найтревальше и найдешевше.

Цѣлковитŷ убраня, мѣнжиковы, пальтоты лѣтнŷ зъ сукна и шевіоту ôдъ 10 зр. и высше. Поручательство въ томъ, що не ôдповѣднŷ рѣчи принимаю назадъ.

Агенты всюда пошукованŷ.

Фабрика суконъ мужескихъ.

KAROL BEER, Troppau, öster. Schlesien,

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.